

de mos llavis una mitg-tallada paraula y quasi be no l'acababa. Mon cor tremolava. Sens adonarmen l'hi estrenyia la má que de la meva n'era presonera, y..... l'hi deia ab los ulls..... l'hi deia ab lo cor.... y no l'hi deia res.....!

¡Que'm passava, que no gosés dir'hi que mon cor era ben seu, que havia triat el d'ella com amorosa companya.... que l'estimava? ¡Potser la poca francesa; potser el poch atreviment; potser les moltes circumstancies que'm rodejaven? Malvinatge les circumstancies y coses totes, si els meus ulls ja l'hi havien dit tot y més de lo que podien dirli mos llabis?

La Festa s'es passada. ¡Quants recorts havia deixat! ¡Quin agre-dolg havia quedat en mon cor! ¡Quin aclaparament d'esperit!

Havíem projectat una forada y ja hi erem á un poblet negre, negre de dintre y dels voltants, negre de color y d'esperit, regant sos peus una encisadora riera, com ressaltant ab lo funebre y pahorós del poble, tot apilotat á reclós de sa senzilla empró esbelta esglesia. Tota la familia hi era á la forada, tenia quelcom d'encís el paisatge. Cingles gegantins salvaguardant els horts que á son peu s'extenen criant abundoses y fresques verdures y rics fruiters.

Els reguerons xerraven continuament com per donar color al paysatge. Tot lo dia passarem escorcollant á la Naturalega per xargays y fondalades, fins entrat ja el cap vespre. que'ns arredrossarem al peu d'un petit estany, que l'aygua havia format en un páratje amagat, misteriós, ple de ramatje y espessa boscuria.

Jo en mitj de la colla, macilent, no mes pengaba en que á l'endemá seria el darrer dia de veurela, puig ja's comengaven á arreglar la marxa entre conversa y conversa. ¡Quin dolor no haverme pogut desfogar en dols esplay parlant'hi de la meva pura estimació! ¡Quina angoixa no haver complert un manament del meu cor! La despedida será trista pera mon cor que está allotjat dintre un pobre d'esperit!

Som á l'endemá. Sonaven les sis en el rellotge del campanar. L'hora s'atengaba pera la marxa. Havia jo contat aquella nit moltes hores pensant y fent exercici en mil formes diverses pera cercar la ma-

nera que la despediria. Havia pensat molt y havia decidit..... no despedirla.

.

Les set y mitja. Ja s'allunyaven camí enllá, y jo amoixat deixava caure dugues llágrimes boi pengant en lo dia primer aquell, sota un cel blau de fina nuvolada... ..

Ta Tardor havia entrat en la rotllana de la vida, quant totjust en mon cos hi florí el primer esclat de Primavera.

A. C.

Octubre de 1908.

Es precis concedir, en honor á la virtut, que les més grans desgracies que con mouen als homens son aquelles en que cauen per ses propis crims.

ROCHEFOUCAULD.

AVIS

En lo vinent nombre y al passar els rebuts del segon trimestre, repartirém als nostres volguts subscriptors, lo bonich drama en 4 actes, "El Majordom."

NOVES

El dissapte 31 d'Octubre a la nit, y el diumenge per la tarde se posá en escena per lo senyor Pubill, la inspirada tragedia en 5 actes, del gran autor Skespeare «Hamlet» Princep de Dinamarca.

La aurcola que porta ja aquesta obra, estesa per tot lo món, ab forma d'ópera y drama, al esser representada aquí en catalá, va fer que tinguessin ab doble motiu una bona entrada.

La senyoreta Roca en «Ofelia» estigué a una altura de veritable artista, puig sería impossible tro-